

Hlavní stránka **Albánie** www.cesty.in/albanie

Do Tramtárie? Do Albánie!

Petr KOKAISL. Země plná bunkrů. *Metro*, 20. ledna 2003.

Další dostupnost: KOKAISL, Petr. *Do Tramtárie? Do Albánie!* [online] Cestovatelské stránky: Albánie, 2003 <<http://www.cesty.in>>

V mém starém pasu jsem měl tři albánská víza, ale v Albánii jsem ani jednou nebyl. Páni konzulové se jistě divili, že si každoročně chodím pro albánské vízum, aby zůstalo nepoužité a abych mohl další prázdniny celou proceduru s vyplňováním formulářů a vylepováním fotografií opakovat. Dodnes znám jejich jména – Fedži Kodra, Esat Hetha (tomu se do udělování víz příliš nechtělo, ale po mých několika návštěvách na ambasádě se nechal obměkčit) a Ismail Farka.

Ne, získávání albánských víz nepatřilo k činnostem, bez kterých bych si nedokázal představit začátek prázdnin. Já jsem do Albánie chtěl a ono to nešlo, jako kdyby byla Albánie začarovaná.

Poprvé cesta skončila ještě dříve, než začala (i to se někdy při sebelepší organizaci stane). Podruhé už to bylo lepší, protože celou cestu až do Bulharska jsme mysleli, že jedeme do Albánie. Pak stačilo setkání s náramně šikovnými zloději a hned jsme viděli, že tudy cesta do Albánie nevede. Ještě jsme dojeli do Řecka, ale pak jsme byli rádi, že nám vystačil benzín na zpáteční cestu.

Potřetí jsem byl Albánii nejbliže. Po špatných zkušenostech s Bulharskem jsem zvolil cestu přes Chorvatsko a Jugoslávii. Nebyla to dobrá volba. V Chorvatsku se právě bojovalo, ale přesto jsme šťastně dojeli až do válečné zóny u Dubrovníku. Tam byla konečná, dál se mohlo jediné s tankem. Ještě že bylo krásné moře (a pláže kupodivu příliš zaplněné nebyly). Nezbylo, než Albánii vzdát.

Letos se u mě albánská horečka po letech objevila znovu. Musím do Albánie! Rychle utíkám na ambasádu, cestu znám skoro poslepu a na vízum nečekám ani týden. Ptám se, kolik budu muset zaplatit. „Milion korun, pane,“ s ledovým klidem odpovídá konzul. „To je celkem dost,“ opatrně hodnotím situaci. „To jistě, milion korun je celkem dost, proto dáváme víza zadarmo,“ směje se vtipný pan konzul. „Život je drahý, tak aspoň víza ať jsou levná,“ dodává na rozloučenou a přeje šťastnou cestu. Mirupafshim, nashledanou.

Albánie čeká! Chvilí samozřejmě trvá přejezd Rakouska, Slovinska, Chorvatska, Bosny a Jugoslávie (hory, jezera, z války rozstřílené domy, moře, ostrovy, pevnosti) a najednou stojíme před albánskou celnicí. Vyplnit kartičky, odnést do jiného okýnka, nechat si je orazítkovat, odnést do dalšího okýnka, ukázat řidičák, techničák, zelenou pojišťovací kartu, vyplnit modrou kartu, desinfekce auta (spočívá v pouhém projetí jakousi močůvkou, ale platí se za to 3 marky, nebo 150 albánských leků) a Albánie je před námi otevřená. Na počtvrté to konečně vyšlo.

Co by se dalo o Albánii říct? Že je v současnosti o Albáncích mnohem více slyšet než o samotné Albánii. Zatímco Albánci v jižní Itálii nebo v Řecku o sobě příliš vědět nedávají, jejich krajané z Jugoslávie a Makedonie se ve zprávách stále objevují ještě velmi často. A samotní Albánci z Albánie? K naprosté spokojenosti mají určitě daleko, ale přesto by někteří život v Albánii nevyměnili za nic na světě. Na druhou stranu by ovšem jiní dali téměř cokoli na světě, aby z Albánie mohli odejít a to nejlépe hned.

Co se nedá přehlédnout, to jsou albánské silnice. Staví se sice dálnice a po nich je to přepychové svezení, které má ovšem jednu velmi výraznou vadu. Dálnic v celé Albánii je asi 30 km. Ostatní silnice

jsou buď špatné, nebo ještě horší. Málokdo by asi při jízdě po „asfaltkách“ asi hádal, že Albánie je jedním z největších světových producentů asfaltu. Někde se může jet šedesátkou, někde ale ne. Na jihu, kde jsou silnice v horách (spíše tedy cesty, než silnice), ať děláte, co děláte, vyšší průměrnou rychlost než pětadvacítku nedosáhnete.

S jízdou souvisí i dopravní značení. Do roku 1990 byl v celé zemi jediný semafor a to v hlavním městě Tiraně. Semaforů v Tiraně je dnes už víc, ale pořád trochu chybí ukazatele směru. Když u silnice nějaký ukazatel uvidíte, tak můžete klidně uspořádat malou oslavu. Na každém rozdělení cest se tedy musíte ptát a nejlepší je vybrat si policisty. Vůči cizincům jsou samá ochota a určitě poradí správně. Dorozumíte se samozřejmě albánsky a při troše štěstí i italsky. S angličtinou a němčinou si moc nepovídáte.

Další věc, která turistu zaujme, jsou bunkry. Stovky a tisíce bunkrů rozestých po celé zemi, které měly Albánii ochránit před nepřítelem zvenčí. Albánské hory vždy částečně obyvatelstvo izolovaly, ovšem v polovině 40. let došlo k naprostému odříznutí od okolního světa. Albánie po 2. světové válce sice nastoupila cestu budování socialismu, ale albánský socialismus měl taková „specifika“, že se jeho představitelé postupně rozhádali s Jugoslávií (na kterou byla velice silná vazba až do konce války), se Sovětským svazem (zde věčné přátelství vydrželo jen do Stalinovy smrti a za jeho nástupce Chruščova došlo dokonce k přerušení diplomatických styků) i s Čínou (která vystřídala sovětské přátele, ale po čínském sblížení s USA bylo v 70. letech po kamarádství i s touto zemí). Albánie zůstala sama a bunkry byly tedy určitě potřebné. Zvláštností je, že některé mají namířené střílny proti sobě.

Albánské národní auto je mercedes. Kdo nemá mercedes, ten je chudák a jako kdyby nebyl. Mercedesů jezdí v Albánii spousty, je ovšem třeba zmínit to, že některé byly vyrobené dávno, nebo dokonce hodně dávno.

V Albánii je poměrně bezpečno, ale nedoporučuje se vést příliš bujný noční život a dokonce ani jezdit v noci autem. Jednak se nemáte koho zeptat na směr a jednak je to prý nebezpečné. Před noční jízdou z Tirany do Škodry nás varovali i policisté a chytali se za hlavu, co je to za nápad, v noci jezdit autem.

Lidé jsou v Albánii jednoduše super. Pomůžou, poradí a rozhodně se nesnaží cizince oškubat, i když příležitostí by k tomu měli dost. Jen to dorozumívání trochu vázne. Navíc na severu žijí Gegové a na jihu Toskové, kteří si rozumí asi jako my se Slováci. Vy se na severu naučíte pár konverzačních frází, kterým místní po mírném zapocení alespoň z poloviny porozumí, ale na jihu se to musíte učit zase jinak.

V Albánii je krásná příroda. Jednak poměrně vysoké hory (na severu hory nejsou nic moc, vypadají trochu pustě, jako v Chorvatsku a Jugoslávii) a jednak nádherné moře. Nádherné proto, že jsou tam kilometry naprosto opuštěných pláží, které nejsou nijak upravované a obehnané plotem, jak je to v některých letoviscích před hotelem. Ta liduprázdnost je nádherná a doufám, že to ještě nějaký čas vydrží, i když Albánci by si přáli pravý opak, protože by rádi do země nalákali spousty turistů.

Pokud budete mít někdy cestu na Balkán, určitě se zastavte alespoň na skok v Albánii. Můžete obdivovat krásnou zemi, milé lidi a když si ještě dáte meloun, kozí šašlik nebo v oblasti jezer smaženou rybu, nebudete litovat.

(2003)

From:

<http://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

http://cesty.in/do_tramtarie_do_albanie

Last update: **2020/10/11 02:30**

